

Гоститѣ били въведени въ голѣмата зала на царския дворъ, дето насаждали въ кржгъ. Предъ всѣкого отъ тѣхъ била сложена триножна трапеза, — всичко двадесетъ трапези. На всѣка трапеза имало парче месо и квасенъ хлѣбъ. Севтесъ открилъ угощението. Той взелъ хлѣбоветѣ, разчупилъ ги на парчета и хвърлялъ кому колкото искалъ. Сжщото направилъ и съ месото. Единъ отъ гоститѣ успѣлъ при това хвърляне да натрупа върху колѣнетѣ си най-много парчета хлѣбъ и месо и ги ялъ лакомо, защото билъ ненаситенъ. Влѣзълъ виночерпецъ, който наливалъ вино въ рогове и подавалъ на гоститѣ. Лакомиятъ гостенинъ се обърналъ къмъ него и като сочелъ на Севтеса, му казалъ: „дай на тогова, защото вече нѣма работа, а азъ имамъ“. На тѣзи думи всичкитѣ гости се засмѣли.

Презъ време на пиенето влѣзълъ единъ тракиецъ съ бѣлъ конъ и казалъ: „Пия за твое здраве, Севтесе, и ти подарявамъ този бръзъ конъ. Като го яздишъ, не само ще догоняшъ всѣки неприятелъ, но и безъ страхъ ще избѣгвашъ отъ неприятеля“. Другъ довелъ момче и като дигналъ пакъ на здравица, подарилъ го сжщо тъй на царя. Трети донесълъ дрехи за жената на Севтеса, а други му подарилъ сребърна чаша и скжпоцененъ килимъ. Най-сетне станалъ и самиятъ Ксенофонтъ, вече почти пиянъ, и като нѣмалъ, какво да му подари, казалъ смѣло: „Сев-

тесе, азъ ти подарявамъ себе си и своитѣ другари за вѣрни приятели; съ тѣхната помощъ и съ божия воля не само ще си възвърнешъ бащината държава, но и друга земя ще превземешъ и ще спечелишъ много коне, много жени и много дарове“. Тогава станалъ самъ Севтесъ. Той пилъ заедно съ Ксенофонта отъ рога, а остатъка излѣлъ върху неговитѣ другари, споредъ тракийския обичай.

Настжпилъ тогава най-интересниятъ моментъ презъ угощението. Навлѣзли най-първо музиканти. Тѣ свирѣли съ рогове и съ свирки отъ волска кожа. Това били по всѣка вѣроятностъ военни пѣсни, защото Севтесъ се въодушевилъ толкова силно отъ тѣхъ, че извикалъ като на война и подскочилъ пѣргаво, като че се пазилъ отъ ударъ на стрела. Следъ това навлѣзли смѣшници. Веселието стигнало своя върхъ, когато, упоени и подъ свирнята на флейтитѣ, хрипнали най-храбитѣ отъ гоститѣ и се заловили да играятъ пророчутия тракийски воененъ танцъ. Тѣ подскачали ловко и съ лекота нависоко и размахвали съ мечове. Най-после тѣ се нахвърлили единъ върху другъ съ мечоветѣ си и направили видъ, че се биятъ и пробождатъ. Победителтъ по нѣкое време дигналъ оржжието на падналия ужъ въ боя и като заплѣлъ пѣсенъта на единъ славенъ старъ тракийски царъ, напустналъ борбата. Другитѣ траки дигнали победения, който се престру-